

ZLODĚJ LURIDIA

Bobbie Peers

≡ KNIHA ZLIN

TriX

ZLODĚJ LURIDIA

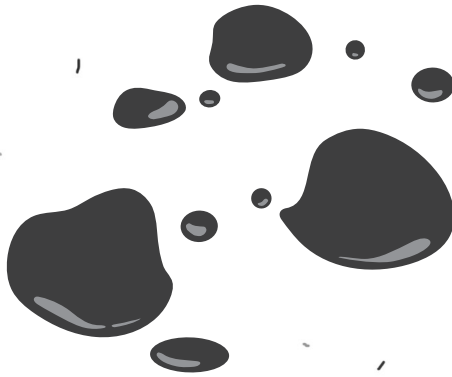
Bobbie Peers

≡ KNIHA ZLIN

ZLODĚJ LURIDIA

Bobbie Peers

2016

This translation has been published
with the financial support of NORLA

Copyright © Bobbie Peers, 2015

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Marie Voslářová, 2016

Illustrations © Filip Hřiba, 2016

ISBN 978-80-7473-509-7 (PDF)

Londýn.

Stanice metra Victoria Station.

Ranní tlačence právě vrcholila. Zaneprázdnění lidé, malí, velcí, tlustí i tencí, pospíchali sem a tam. Všichni měli dost vlastních starostí. Nikdo si nevšímal staršího pána s plnovousem a kulatými brýlemi, který proběhl halou. V rukou svíral jakýsi hnědý balíček a neustále se ohlížel přes rameno, jako by ho někdo pronásledoval.

Zakopl o kufr na kolečkách jednoho z cestujících. Po několika krocích se mu podařilo znovu najít rovnováhu a zamířil na eskalátor vedoucí dolů do stanice metra.

Na nástupišti se lidé mačkali jako sardinky. Muž se prodral davem a zastavil se na konci peronu. Z tunelu začalo studeně foukat. Vlak se blížil.

Nikdo z cestujících nezpozoroval, že starší pán seskočil na koleje. To už se ozývalo rachocení příjíždějícího vlaku a proud vzduchu z tunelu zesiloval. Muž se naposledy ohlédl k nástupišti, otočil se a zmizel v temném podzemí.

O osm let později.
Na tajné adrese v jednom městě v Norsku.

William byl tak zabraný do práce, že přeslechl mámino volání. Seděl shrbený u masivního psacího stolu. S pekelným soustředěním se snažil zašroubovat poslední součástku do kovového válečku velikosti roličky od toaletního papíru. Váleček sestával z několika dílů, na kterých byly vyryté všelijaké znaky a nápisy.

William spokojeně přiblížil váleček ke světlu a pozorně si ho prohlédl. Zvedl ze stolu novinový výstřížek s fotografií předmětu podobného tomu, který držel v ruce. „Nemožnost — nejobtížnější šifra světa — přichází do Norska. Dokážete ji rozluštit?“ stálo u ní.

„VEČEŘE!“ ozvalo se znovu z kuchyně.

William nereagoval. Trochu ho omlouvalo, že zvuk se v jejich domě šířil dost špatně. Podél všech stěn veliké vily se táhly přecpané knihovny. Knihy v policích byly dědictvím po dědečkovi, rodiče dostali přísný pokyn, že se jich nikdy nesmějí zbavit. Byly sem převezeny z Anglie v sedmi obřích kontejnerech. William je všechny přečetl. Každou nejmiň dvakrát.

Uběhlo osm let od chvíle, kdy museli uprchnout z Anglie. Od chvíle, kdy se nastěhovali do téhle vily. A také od chvíle, kdy zmizel

dědeček. Od té doby žil William s rodiči inkognito na tajné adrese a pod novým jménem v zemi, která se jmenuje Norsko.

„WILLIAME OLSENE! VEČEŘE!“

Máma se nevzdávala. Teď už ji William slyšel. Oslovila ho Olsene. Williame Olsene. Na to příjmení si nikdy pořádně nezvykl. Toužil po tom, aby jednoho dne mohl všem říct, jak se jmenuje doopravdy: William Wenton.

Už dávno se přestal vyptávat, co se vlastně v Londýně tehdy před osmi lety stalo. Proč se teď jmenují Olsenovi a museli se naučit norský. Proč bydlí zrovna tady a kam se poděl dědeček. Máma s tátou se rozhodli, že o tom nebudou mluvit. Jako by všechny ty tajnosti byly lepší než říct pravdu. Věděl jenom jednu věc: že to celé nějak souvisí s jednou autonehodou. S autonehodou, při které táta ochrnul.

Ale muselo se tehdy stát ještě něco. Něco tak vážného, že jejich malé rodině nezbylo než zmizet z povrchu zemského. A Norsko, tahle malá, dlouhá a úzká země, o které skoro nikdo ve zbytku světa nikdy neslyšel, byla dokonalým místem, kam se vypařit — alespoň prozatím.

„VÉÉÉČEŘÉÉÉ!“ zakřičela máma ještě jednou.

„Už jenom opravím jednu drobnost...“ zamumlal si William sám pro sebe.

Teď byla řada na tátovi, aby na něho netrpělivě zaburácel: „WILLIAME... JE VEČEŘE!“

William opatrně otáčel kovovým válečkem. Cítil, jak mu malé díly dokonale padnou do ruky. Ale pak sebou trhl. Dveře jeho pokoje se prudce otevřely. Narazily do vysokého komínku knih, a ty se rozlétly po místnosti. Jedna z nich zasáhla váleček, takže mu vyklouzl

z ruky, s cinknutím dopadl na podlahu a odkutálel se. William se pro něj shýbl, ale to už do pokoje přes práh vjížděl táta na elektrickém vozíku. William zděšeně přihlížel, jak váleček nabírá kurz přímo pod jeho kola. Ozvalo se kovové chroustnutí, když na něj jedno z nich najelo. Táta prudce zabrzdil. V elektronických součástkách to zapraskalo a z trosek pod kolečkem se zvedl obláček kouře. Táta se podrážděně podíval na podlahu a nakrčil nos.

„To už zase začíná stávkovat? Vždyť byl nedávno v servisu,“ zamručel si pro sebe a přísně se zadíval na Williama, který rukou zakrýval výstřížek na psacím stole.

„Je večere... tak sypej dolů, HNED!“ nařídil táta, otočil se na vozíku, přičemž srazil další komínek knih, a vyjel z pokoje.

William počkal, až utichne bzučení schodišťové plošiny, a pak vstal. Nabral zhluboka dech. To bylo o chlup. Ale snad si táta ničeho nevšiml? William si byl celkem jistý, že se mu podařilo výstřížek schovat, hned jak táta vrazil do dveří. Došel k válečku a opatrně ho zvedl. Jedna strana byla promáčknutá. Trochu s ním zatřásl.

„To snad není možné,“ rozzlobil se a zadíval se na mohutný zámek na dveřích. Jak mohl zapomenout? Když se zabýval šiframi, vždycky se zamykal.

Vrátil se ke stolu. Výstřížek a to, co zbylo z válečku, uložil do jedné ze zásuvek. Přitom se zadíval na ostatní věci, které tam měl. Robotickou ruku vlastní výroby. Kovové trojrozměrné puzzle. Úplně obyčejnou Rubikovu kostku a malou krabici od bot s páječkou, malým šroubovákem a štípacími kleštěmi.

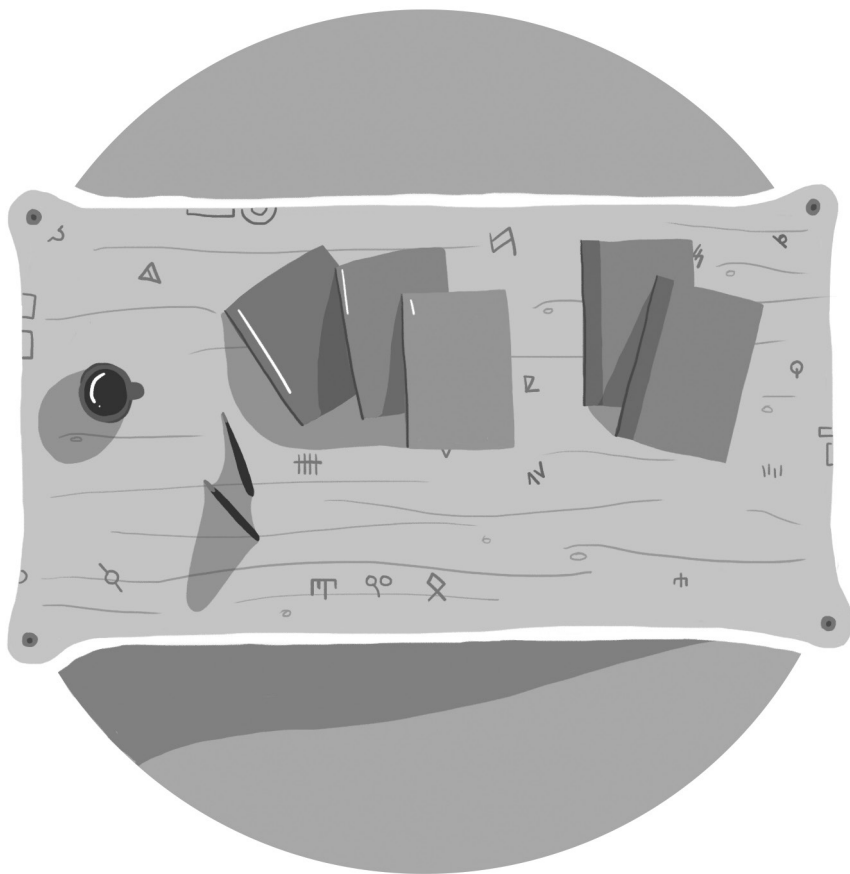
Zavřel zásuvku a zamkl ji klíčkem, který schoval do praskliny v podlaze. Naposledy se rozhlédl po pokoji, aby se ujistil, že nezapomněl nic uklidit.

Táta z nějakého důvodu šifry nesnášel. Pořád opakoval, že William by měl mít stejné záliby jako všechny normální děti: fotbal, hudební skupiny a tak podobně. Vypadalo to, jako by mu šifry naháněly strach, jako by se obával, že by se o ně William mohl zajímat. A pořád se to zhoršovalo. Teď už dokonce i vystřihoval křížovky z novin a páčil je v krbu. To proto se William začal zamykat. Aby táta neobjevil, co skrývá ve svém pokoji.

Kdyby tak táta věděl, jak to s Williamem občas je. Že někdy kolem sebe nic jiného než šifry ani nevidí. Cokoli vlastně mohlo být šifra. Zahrada. Dům. Auto. Všechno, co viděl v televizi nebo četl v knize. Bylo to jako puzzle. A jeho mozek si nedal pokoj. Někdy se stávalo, že se díval na strom nebo třeba na vzor na tapetě. A věci jako by se mu skládaly a řešily přímo před očima, viděl každou jednotlivou část i to, jak patří dohromady. Měl tu schopnost odjakživa, pokud si vzpomínal. A často mu způsobovala problémy. To proto trávil čas nejraději o samotě. Pokud možno ve svém pokoji, za zamčenými dveřmi, kde měl všechno pod kontrolou.

William se vstoje zadíval na velký psací stůl. Na dědečkův psací stůl. Desku měl z tmavého tvrdého ebenu, jednoho z nejtvrděších druhů dřeva na světě. Na každém rohu byl vyřezaný rozšklebený démonický obličej s vyplazeným jazykem. Když byl William ještě malý, psacího stolu se bál. Ale s přibývajícimi lety v něm rostla zvědavost. Celou desku stolu pokrývaly podivuhodné znaky. Neboli „dědečkovy klikyháky“, jak to nazývala máma. William si představoval, že jsou to tajné vzkazy od dědečka, který byl koneckonců jedním z nejlepších kryptologů světa. Ale William je zatím nedokázal rozluštit. Doufal, že jednoho dne jim porozumí. Že pochopí, co dědeček napsal a proč.

„MY UŽ JÍME!“ znovu zakřičela máma.
„Už jdu!“ odpověděl William.
A dvěma lehkými kroky vyběhl z pokoje.

„Ty nemáš hlad?“ zeptala se máma.

„Ani moc ne,“ odpověděl William a odsunul talíř.

Táta polkl sousto. „Moc sedíš doma,“ řekl. „Když já byl v tvém věku, chvíli jsme neposeděli. Hráli jsme fotbal, lezli na stromy a chodili sousedům na hrušky. Podívej se na sebe. Vždyť jsi hubený jako tyčka.“

William se snažil nevšímat si toho. Věděl, že táta má pravdu. Byl hubený jako tyčka. Ale měl větší sílu, než se zdálo. Odjakživa to tak bylo. Nikdo ze třídy nezvládl víc kliků než on. Dokonce i tělocvikáři dělalo potíže držet s ním v klikování krok.

William hodil očima po rozložených novinách a nůžkách, které měl táta na klíně. Teď už vystříhoval z novin i jiné věci než křížovky. A to od té doby, co se začaly objevovat reklamy na výstavu v Muzeu historie vědy. Vystavují tam Nemožnost. Táta se snažil ze všech sil, aby se o ní William nedozvěděl.

Jenže nemohl tušit, že Williamova škola na výstavu naplánovala exkurzi. Máma už Williamovi dovolila, že tam může jít, když slíbí, že o tom tátovi neřekne. A že se na výstavě ničeho ani nedotkne.

Jako by chápala, jak moc to pro něj znamená. Jako by poznávala to mravenčení v těle, které William cítil vždycky, když pomyslel na šifru, kterou nikdo nedokáže rozluštit. Jako by věděla, že o výstavě sní už od té doby, co se o Nemožnosti poprvé doslechl.

„Můžu už jít od stolu?“ zeptal se William se sklopenýma očima.

„Ne, nemůžeš,“ odpověděl táta bezvýrazně.

Rodiče se na sebe podívali. Nastalo ticho. Bylo zřejmé, že se mu chystají něco říct.

Podívali se na sebe znovu. Táta polkl a odkašlal si.

„Rozhodli jsme se, že knihy půjdou pryč, Williame.“

William několikrát zamrkal, jako by nedokázal tak docela pochopit, o čem jeho otec mluví.

„Neslyšeli jsme o dědečkovi už víc než osm let. A ty knihy zabírají moc místa. Táta se tu na vozíku nemůže skoro ani hnout, aby nenarazil do nějakého regálu,“ dodala máma.

„NE!“ vykřikl William a vstal. Bouchl pěstí do stolu, až talíře a skleničky poskočily. Ale hned se zase ovládl. Vztekal se nerad, a tak zaťal zuby a počítal do deseti.

„Promiňte,“ řekl a zase se posadil.

„Víme, že pro tebe ty knihy hodně znamenají, Williame. Ale jenom se tu rozhlédni. Je jich tu snad milion, jestli ne víc,“ vysvětlovala máma a pohlédla na tátu. „Dědečkovi jsme to sice slíbili, ale jsou důležitější věci. Musíme se tu snažit žít co nejvíc normálně.“

William neodpověděl. Jenom se díval do stolu a bezmocně potřásal hlavou.

„Můžeš si vybrat pár knih, které si chceš nechat. Zbytek půjde pryč,“ prohlásil táta příkře a otočil se s vozíkem. Cestou z kuchyně zavadil o hromadu knih, a ta se nebezpečně zakývala.

Máma pohlédla na Williama.

„Táta to nemyslí zle. Všechno tohle je pro něj strašně těžké; bydlet tady, nic nedělat, opravdu mu chybí jeho londýnská práce. Připadá si neužitečný. A navíc ještě ta tvoje škola,“ dodala a vzdychla.

Williama otrávil, že přišla řeč na školu. Učil se dobře. Jenomže jejich třídní, pan učitel Humburger, pořád všechno přeháněl. Obden volal Williamovým rodičům domů, aby jim pověděl o něčem „zcela příšerném“, co William při vyučování provedl. Nebylo divu, že si máma s tátou dělali starosti. Ale William věděl, proč ho učitel Humburger tak upřímně nesnáší. Celou první třídu byl William hodně napřed. Tolik, že učitele opravoval, když udělal chybu nebo něco špatně řekl při matematice. Nebo ostatně i v jiných předmětech. Den před začátkem prázdnin si ho vzal Humburger stranou a nakázal mu, ať se po prázdninách kouká přestat pořád hlásit.

William pochopitelně ani pak nedokázal držet jazyk za zuby a celou druhou třídu zuřila mezi ním a učitelem Humburgerem nepřetržitá válka. Když William povyrosl, přestal si Humburgerových omylů všimát a už v hodinách nemluvil. Ale atmosféra mezi nimi se tím nijak nezlepšila.

„Volal pan učitel Humburger a říkal, co se stalo dneska ve škole,“ navázala máma opatrně. „Tátovi jsem se o tom ještě nezmínila.“

Jistěže Humburger musel zavolat a říct, co se stalo ve škole. Určitě se vrhnul k telefonu ještě dřív, než protipožární sprinklery přestaly chrlit po celé budově vodu. William si to uměl živě představit. Humburger sedí u telefonu ve sborovně a hladí si mohutné, chlupaté břicho, zatímco zbytek školy se pokouší zachránit před záplavou, co se dá.

„To nebyla jenom moje chyba. Snažil jsem se pomoci. Protipožární systém byl rozbitý,“ řekl.

„A díky tobě zase začal fungovat... v celé škole,“ pokračovala máma. Musela potlačit nepatrný úsměv.

„Já nevím, co s tebou mám dělat, Williame. Jsi někdy tak podobný dědečkovi,“ vzdychla.

„Tak bych možná taky mohl beze stopy zmizet...?“ navrhl William.

Máma vstala a začala sklízet ze stolu. „To nebylo vtipné,“ řekla a naskládala na sebe talíře. Musela se otočit bokem, aby prošla mezi dvěma vysokými komíny knih ke dřezu. William vstal.

„Potom si ještě pan učitel Humburger dělá starosti kvůli té zítřejší exkurzi do muzea,“ dodala máma. „A já po pravdě taky. Takhle dlouho se skrývat je těžké. Ale nesmíme si přestat dávat pozor. To přece víš.“

William neodpověděl.

„Podívej se na mě, Williame,“ dodala přísně.

Otočil se a pohlédl na ni.

„Slib mi, že se zítra budeš ovládat!“ řekla prosebně. „Nemůžeme na sebe upozorňovat!“

William věděl, že bude těžké od Nemožnosti držet ruce pryč, až ji uvidí. Ale taky věděl, že nesmí udělat nic, co by je mohlo prozradit.

„Slibuju,“ vzdychl a ucítil přitom píchnutí v břiše.